

# **Naujieji atradimai (III): „Iš dešinės rankos žaizdos...“**

Pasislėpti Kristaus žaizdose:  
leisti būti paliečiamam Dievo  
Meilės, ir prisiliesti prie Dievo  
kenčiančiuose. Kontempliavimo  
ir atjautos kelias.

2021-04-04

Šv. Jonas pasakoja, kad Prisikėlimo dieną, temstant, mokiniai susirinko namuose durims „dėl žydų baimės esant užrakintoms“ (Jn 20,19). Jie buvo užsirakinę, pilni baimės. Tada

„atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė:  
„Ramybė jums! Tai pasakęs, Jis  
parodė jiems rankas ir šoną.“ (Jn  
20,19-20). Staiga tų vyrų nerimas  
virto giliu džiaugsmu. Jie gavo  
Viešpaties jiems atsiųstą ramybę ir  
priėmė Šventosios Dvasios dovaną  
(Plg. Jn 20,22).

Daugybė šios Evangelijos scenos  
elementų patraukia dėmesį. Ko laukė  
apaštalai? Jėzus netikėtai pasirodo  
priešais juos ir Jo buvimas juos  
pripildo džiaugsmo ir ramybės.  
Žinome apie kai kuriuos Jo žodžius ir  
gestus, tačiau koks galėjo būti Jo  
žvilgsnis? Jie Jį apleido. Paliko vieną.  
Jie bailiai pabėgo. Ir vis dėlto  
Viešpats jiems nepriekaištauja. Jis  
pats jiems apie tai buvo paskelbęs. Jis  
žinojo, kad iš ano silpnumo gali rasti  
gilus atsivertimas. „Aš meldžiuosi už  
tave, — sakė Jis Petruį prieš pat  
kančią, — kad tavasis tikėjimas  
nesusvyruotų. O tu sugrįžęs stiprink  
brolius!“ (Lk 22, 31-32) Sugrudusios

apaštalų širdys dabar galėjo geriau priimti Dievo jiems siūlomą meilę. Antraip galbūt jie — o pirmiausia Petras — būtų ir toliau pernelyg pasiklioję savo pačių jėgomis.

Kita vertus, kodėl Jėzus jiems parodė savo rankas ir šoną? Nukryžiuavimo žiaurumai paliko akivaizdų pėdsaką. Ir vis dėlto, žaizdų vaizdas mokinius užlieja ne liūdesiu, o ramybe, jis sukelia jiems ne atmetimą, o džiaugsmą. Gerai pagalvojus, šios vinių ir ieties paliktos žymės yra Dievo Meilės atspaudas. Ši detalė yra kupina prasmės: Jėzus norėjo, kad Jo kūne kančios žaizdos pasiliktų ir po prisikėlimo, kad neliktų jokio plyšelio nepasitikėjimui ir kad niekas negalvotų, jog dėl taip dažnai prasto ir netgi šalto mūsų atsako, Jis gailisi to, ką yra padaręs. Kristaus meilė yra tvirta ir visiškai sąmoninga.

Be to, nepatikliajam Tomui žaizdos buvo neabejotinas Prisikėlimo

ženklas. Jėzus yra Dievo Sūnus, kuris išties numirė ir prisikėlė už mūsų nuodėmes. „Jėzaus žaizdos – moko Popiežius – yra papiktinimas tikėjimui, tačiau taip pat jos yra tikėjimo patikrinimas. Dėl to žaizdos neišnyko iš prisikėlusiojo Jėzaus kūno. Jos pasiliko, nes tos žaizdos yra amžinas Dievo meilės mums ženklas ir jos būtinos, kad tikėtume Dievą. Ne kad tikėtume, jog Dievas egzistuoja, bet kad tikėtume, jog Dievas yra meilė, gailestingumas, ištikimybė. Šv. Petras, cituodamas Izaiją, rašo krikščionims: „Esate pagydyti Jo žaizdomis“ (1 Pt 2, 24; plg. Iz 53, 5)“ [1].

Dvasiniai autoriai Viešpaties žaizdose surado švelnumo šaltinį. Pavyzdžiui, šv. Bernardas rašė: „Per šiuos žaizdų plyšius galiu skanauti laukinį medų ir aliejų iš akmenuotos žemės (plg. Įst 32, 13), tai yra, galiu paragauti ir pamatyti, koks geras yra Viešpats“ [2]. Šiose žaizdose

atpažįstame begalinę Dievo Meilę. Iš Jo pervertos širdies liejasi Šventosios Dvasios dovana (plg. Jn 7, 36-39).

Viešpaties žaizdos yra ir saugus prieglobstis. Kai atrandame atvirų žaizdų gilumą, mūsų vidiniame gyvenime gali atsiverti „nauja jūra“.

### **„Mano Viešpaties dešinėsios rankos Švenčiausioji Žaizda“**

„Įeikite į Kristaus žaizdas, – siūlė Šv. Jonas Avilietis, – Kristus sako, kad tenai gyvena Jo balandė – paprastume Jo ieškanti dvasia“ [3].

„Paslėpk mane savo žaizdose,“ – meldžiamasi vienoje garsioje maldoje. Šv. Josemaría taip pat įsisavino šį tarp krikščionių įsišaknijusį artinimosi prie Mokytojo būdą. 1933 m. jis rašė taip: „Kasdien pasinerti į vieną iš mano Jėzaus žaizdų“ [4].

Tai yra viena iš pamaldumo praktikų, kurios jis laikėsi visą gyvenimą ir kurią taip pat rekomenduodavo savo

sutiktiems jaunuoliams [5]. Ir vis dėlto ši praktika ypatinga dėl išgyvenimų, patirtų per patį Ispanijos pilietinį karą, gyvenant Burgos mieste. Jie atvėrė naują begalinę panoramą. Tai buvo kančios laikotarpis, nes jo Opus Dei šeimos vaikai išsibarstė po visą pusiasalį: vieni kovėsi mūšio frontuose, kiti slapstėsi skirtingose vietose, kai kuriose vis dar vyko religiniai persekiojimai. Slapstytis turėjo ir jo motina bei broliai. Galiausiai, iš savo dvasinių dukrų jis beveik negaudavo naujienų. Be to, kai kurie jaunuoliai, anksčiau jį sekę, žuvo karo metu.

Tokiomis aplinkybėmis šv. Josemaría jautėsi pašauktas padvigubinti savo pastangas, maldą, ir ypač atgailą. Visgi pirmosiomis 1938 m. birželio dienomis jam keliaujant į Huelgas vienuolyną, kur atliko vieną tyrimo užduotį, jis gavo ypatingos Dievo šviesos, kurią tą pačią dieną aprašė

laiške Chuanui Jimenesui Vargasui  
(Juan Jiménez Vargas).

„Brangus Chuanitai (Juanito), šį ryt,  
pakeliui į Huelgas, kurėjau melstis,  
*atradau* naują Jūrą: Švenčiausiąją  
dešinėsios mano Viešpaties rankos  
Žaizdą. Ir štai aš čia – visą dieną  
leidžiu tarp bučinių ir adoracijų!  
Švenčiausiasis mūsų Dievo  
žmogiškumas yra ištis maloningas!  
Prašyk Jį, kad Jis man duotų tikros  
savo Meilės – taip bus visiškai  
nuskaistinti visi kiti mano  
prisirišimai. Neužtenka sakyti:  
„Širdie, ant Kryžiaus!” Nes jei viena  
Kristaus žaizda nuplauna, išgydo,  
nuramina, sustiprina, uždega ir  
priverčia pamilti, ko nepadarys  
penkios žaizdos, atvertos ant  
kryžiaus medžio? Širdie, ant  
Kryžiaus! Mano Jėzau, ko man dar  
norėti? Suprantu, kad jei šitai  
kontempliuosiu ir toliau (o ten mane  
įstūmė šv. Juozapas, mano Tėvas ir  
Globėjas, kurio prašiau įkvėpimo),

tapsiu kaip niekad *išprotėjęs*.

Pabandyk ir tu!“ [6]

Jis jau turėjo gilų pamaldumą  
Viešpaties Šventajai Žmogystei bei  
Kristaus žaizdoms. Bet dabar,  
netikėtai, jis visa tai išvydo kaip  
„naują jūrą“. Jis išsyk giliau pažino tų  
žaizdų atperkamosios Meilės prasmę  
ir suprato, kad geriausias atsakas į  
tokią didelę Meilę yra ne tai, ką jis  
galėtų *padaryti*, bet būtent –  
pasinėrimas į Dievą: kontempliuoti Jį  
ir visiškai leistis apkabinamam tos  
Meilės. Jis tęsia laišką pasakodamas  
apie pastangas, kurių reikalavo jo  
situacija: „Nepaisant visko, be galo  
pavydžiu tiems, kurie yra fronte.“  
Toliau pasitelkia žinomo karo  
kapeliono, pagarsėjusio atgaila,  
figūrą: „Pagalvoju, kad jei mano  
kelias nebūtų aiškus, būtų nuostabu  
aplenkti Tėvą Doylį. Tačiau... Tai man  
gerai sektųsi – man niekad nebuvo  
sunku atgailauti. Be abejonės, būtent  
dėl šios priežasties esu vedamas kitu

keliu: Meilės keliu.“ Jo kelias buvo Meilė: mylėti ir leistis būti mylimam. Atsisveikindamas jis pasiremia šiuo įsitikinimu: „Apkabinu. Iš dešinėsios rankos Žaizdos tavo laimina tavo Tėvas“ [7].

Tas įvykis, toji nelaukta šviesa buvo vilties ženklas ir, be abejonės, akstinas jo kunigiškam darbui. Šio dieviškojo apšvietimo dėka, žinoma ir ne kartą apmąstyta realybė – jo paties nueitas ir rekomenduotas kelias – staiga tapo naujove, neišsemiamu lobynu, nuo kurio jau nebenorėjo atsiskirti.

## **Apginti Meilės**

Jėzaus žaizdos yra amžinas Jo Meilės, iki galo pasiaukojusios ant Kryžiaus, priminimas. Dievas nesigaili, kad mus myli. Dėl to Jo Meilės kontempliavimas yra vilties šaltinis. Žvelgdami į Prisikėlusįjį, kuris išsaugo savo kančios žymes, suvokiame, kad „būtent ten, Jo

giliausiam nusižeminime – kuris taip pat yra pats aukščiausias meilės taškas – atsirado viltis. Jei kas nors klausia: „Kaip gimsta viltis?“ – Ant kryžiaus. Žvelk į kryžių, žvelk į Nukryžiuotą Kristų ir iš ten tave aplankys neblėstanti, iki amžinojo gyvenimo išliekanti viltis“ [8]. Ant kryžiaus gimė ir nuolat atgimsta mūsų viltis. Šitaip „su Jėzumi kiekviena mūsų tamsybė gali būti perkeista į šviesą, kiekvienas pralaimėjimas – į pergalę, kiekvienas nusivylimas – į viltį. Kiekvienas, taip, kiekvienas“ [9]. Šis užtikrintumas šv. Paulių privertė sušukti: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? Ar priespauda? Ar persekiojimas? Ar badas? Ar nuogumas? Ar pavojus? Ar kalavijas? [...] Tačiau visa mes lengvai nugalime dėlei to, kuris mus pamilo“ (Rom 8, 35-37).

Pripažinus silpnumą ir nuodėmę, dažnai į mūsų sielą įvairiais būdais

gali įsimesti nevilties pagunda. Tai, ką kartais galbūt priėmėme paviršutiniškai arba nuolaidžiaudami, kaipmat prisistato kaip absurdiškas „ne“, kaip smūgis mus mylinčiam Dievui. Mūsų tingus ir nenorus atsakas taip pat gali būti nusivylimo motyvas. Tačiau visa tai tėra to, kuris mus privertė nupulti, gundymai. Viešpaties žaizdų kontempliavimas gali būti geriausia reakcija: Jo žaizdos mums primena, kad Jo Meilė yra „stipri kaip mirtis“ (Gg 8,6). Juolab, kad Jo Meilė nugalėjo mirtį. Vienas šiuolaikinis poetas išreiškė tai labai dirbtiniu, bet gražiu būdu: „Nuplautas vandeniu ištryškusiu iš šono / saugiai pasislėpęs žaizdoje / nuo tiek „ne“, kurie niekur neveda/, nuo tiek drungnų „taip“, nuo tiek nusigrėžimų“ [10].

Grižimas prie Viešpaties žmogiškumo – sužeisto mūsų nuodėmės ir prisikėlusio –

kontempliacijos, mums gali būti vilties šaltinis. Kaip ir į apaštalus, Jėzus į mus nežvelgia su kartėliu. Jis neprikaišioja mums dėl nuodėmių, silpnybių, išdavysčių. Atvirkščiai, Jis vėl *sutvirtina* mus, nes Jo meilė yra ištis *besąlyginė*. Jis mums sako ne: „Myliu tave, kai elgiesi gerai,“ o: „Myliu tave, nes man esi lobis ir toks išliksi, kad ir kas benutiktų.“ Šis suvokimas, galintis gimti kontempliuojant atviras Viešpaties žaizdas, mus pripildys džiaugsmo ir ramybės. *Kad ir kas benutiktų*, ir vėl artindamiesi prie Dievo atleidimo, galime jose rasti prieglobstį: „Savo asmeniniame gyvenime – pasakojo Popiežius viename Mišių pamoksle – daug kartų mačiau gailestingą Dievo veidą, Jo kantrybę; taip pat daugybėje žmonių mačiau pasiryžimą žengti prie Jėzaus žaizdų sakant Jam: „Viešpatie, štai aš, priimk mano vargą, savo žaizdose paslėpk mano nuodėmę, nuplauk ją savo krauju.“ Ir visada mačiau, kad Dievas

taip ir padarydavo, priimdavo juos, paguosdavo, nuplaudavo, mylėdavo“ [11].

Mūsų menkumo pripažinimas yra ne pralaimėjimas ar pažeminimas.

Galėtų tai būti, jei Dievas norėtų mus užvaldyti. Tačiau taip nėra. Jis veikia iš Meilės: begalinės Meilės, kurią mums teikia vildamasis, kad mokėsime ją priimti.

## **Atjautos kelias**

Egzistuoja daugybė būdų, kaip artintis prie Viešpaties žaizdų.

„Prigluskite prie Viešpaties žaizdų,“ patardavo šv. Josemaría [12].

Žinome, kaip jam patikdavo vaizduotėje *įsijausti* į Evangeliją.

Pavyzdžiui knygoje *Šventasis Rožinis* kontempliuodamas pirmąjį garbės slėpinį jis komentuoja: „Ir,

baigdamas šią paslaptį, tu pabučiavai Jo kojų žaizdas... o aš dar drąsiau, kadangi dar vaikiškiau, prispaudžiau savo lūpas prie atverto Jo šono“ [13].

Prisimindamas, kaip šv. Josemaría dėkodavo už Šv. Mišias – ypatingą progą kasdien atnaujinti asmeninį susitikimą su savo Gyvenimo Meile – kunigas Javier Echevarría rašė: „Jis iš pradžių atsiklaupdavo ant žemės arba klaupito ir žvelgdamas į rankose laikomą kišeninį kryželį kalbėdavo maldą *En ego [Malda į Nukryžiuotąjį Jėzų]*. Kartodamas žodžius, kuriais buvo kalbama apie Viešpaties žaizdas, pamaldžiai bučiuodavo kiekvieną iš jų“ [14].

Viešpaties žaizdos, kurias taip giliai aną birželio rytą atrado šv.

Josemaría, ne tik apreiškia Meilę, kuria mus myli Viešpats: jos tuo pačiu yra ir kvietimas dalyvauti atpirkime kartu su Juo, kaip tai daro šventoji Marija; būti Jo Kirėniečiu, paguosti Jį dėl tiek įžeidimų, kurie skaudina Jo Širdį, ypač dėl to, kad jie žeidžia ir mūsų širdis... Galiausiai tai kvietimas rūpintis Juo būtent tuose „mažiausiuose broliuose“, su kuriais

Jis tapatinasi ir kuriuose Jis norėjo pasilikti (plg. Mt 25, 40).

Dėl to kalbant apie kelią, kuris šv. Josemaríai leido atrasti aną Jūrą – Dievo šviesą, – nevalia pamiršti daugybės valandų, kurias jis praleido rūpindamasis ligoniais ir vargšais pačiuose neturtingiausiuose Madrido rajonuose. Išeiti iš savęs, kad paliestume Jėzų kenčiančiuose – tai yra tikrai nuostabus būdas atrasti Dievo Meilę. Tai išties yra užtikrintas kelias.

Šis kelias mus skatina leisti Jo užkalbinamiems, prisiartinti prie Jo žaizdų ir meile atsakyti į Jo Meilę. Taip išmokstame su kitais dalintis tuo pat švelnumu, kurį Dievas išlieja ant mūsų asmeninio silpnumo. Šiame kelyje mūsų pačių gyvenimai įgyja atnaujintą misijos prasmę, skatinančią mus išeiti iš savęs, pasikliaujant ne savo jėgomis, bet Dievo kvietimu, kuris mus perkeičia

ir paveda mums pasaulyje sėti  
ramybę bei džiaugsmą. Popiežius tai  
nenuilsdamas pabrėžia: „Kartais  
jaučiame pagundą būti  
krikščionimis, palaikančiais protingą  
atstumą nuo Kristaus žaizdų. Tačiau  
Jėzus nori, kad paliestume žmogaus  
vargingumą, kad prisiliestume prie  
kitų kenčiančių žmonių. [...] Tai  
darant mūsų gyvenimas visada  
tampa stebuklingai sudėtingas ir  
išgyvename įtemptą buvimo tauta  
patirtį, priklausomybės tautai patirtį“  
[15].

*Įeiti į Kristaus žaizdas einant  
užuojautos ir kontempliacijos keliu –  
tai gali mums atverti tikrą Jūrą. Taip  
mes išmoksime šiose Meilės žaizdose  
rasti prieglobstį, o aplinkinius  
žmones mylėti visa širdimi –  
pradedant nuo tų, kuriems to reikia  
labiausiai; žmones, kurie neretai yra  
arčiausiai – mūsų pačių namuose.*

*Lucas Buch*

[1] Pranciškus, *Homilija, pasakyta per Jono XXIII ir Jono Pauliaus II kanonizacijos Šv. Mišias*, 2014 m. balandžio 27 d.

[2] Šv. Bernardas, *Pamokslas 61* (Apie *Giesmių giesmę*), 4. Gausybę liudijimų apie šią pamaldumo praktiką ir kaip ja gyventi galima rasti knygoje P. Beteta, *Žiūrės į tą, kurį pervėrė*, Rialp: Madridas, 2009.

[3] Šv. Jonas Avilietis, *Laiškų rinkinys*, 47 laiškas. Plg. *Gg* 2, 16.

[4] Šv. Josemaría, *Asmeniniai užrašai*, nr. 1799b, 1933 m., knygoje *Šventasis Rožinis. Kritinis-istorinis leidimas*, Rialp: Madridas, 2010, pirmojo garbės slėpinio komentaras, p. 226, 5 išnaša.

[5] „Kasdien pasiliksiu Viešpaties šono žaizdoje, išpildydamas seną pasiryžimą“: Šv. Josemaría,

*Asmeniniai užrašai*, nr. 1763, 1934 m.; knygoje *Kelias. Kritinis-istorinis leidimas*, Rialp: Madridas, 2004, 3-ias leid., nr. 288 išnaša.

[6] Šv. Josemaría, Laiškas Juanui Jiménezui Vargasui, 1938 m. birželio 6 d., knygoje A. Vázquez dePrada, *Opus Dei steigėjas*, 2 tomas, Rialp: Madridas, 2002, p. 288-289.

[7] *Ten pat.*

[8] Pranciškus, *Bendroji audiencija*, 2017 m. balandžio 12 d.

[9] *Ten pat.*

[10] Julio Martínez Mesanza, „Apgintasis“, *Šlovė*, Rialp: Madridas, 2016.

[11] Pranciškus, *Pamokslas*, 2013 m. balandžio 7 d.

[12] Šv. Josemaría, *Dievo bičiuliai*, nr. 303.

[13] Šv. Josemaría, *Šventasis Rožinis*, pirmasis garbės slėpinys.

[14] Javier Echevarría, *Atsiminimai apie pal. Josémaría*, Rialp: Madridas, 2000, p. 235.

[15] Pranciškus, Apaštališkasis paraginimas *Evangelii Gaudium* (2013 m. rugsėjo 24 d.), nr. 270.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lt-lt/article/naujieji-atradimai-iii-is-  
desines-rankos-zaizdos/](https://opusdei.org/lt-lt/article/naujieji-atradimai-iii-is-desines-rankos-zaizdos/) (2026-03-13)